Hann setti upp tiukrónur fyrir sína fyrirhöfn. Aurarnir höfðu farið í ferðakostnað til Reykjavíkur og lóknishjálpina þar. Ekkert var eftir-nema gullpeningurinn. Þorna fór hann.

– Jafnan síðan, þegar mér verðurhugsað til þessa atviks kemur fram söknuður – ég sé eftir gullpeningnum sem átti að verða minjagripur, en nú á efri árum skilst mér að þorna, – þá þegar – hafi komið í ljós þáttur í fari mínu sem hafi verið mikils ráðandi í öllu mínu lífi – það, að standa í skilum.

3. 11. 1968

## Lungnabólga.

Það var í nóvembermánuði, hog nordaustlog átt, bjert veður, snjóföl á jörð og lítilsháttar frost. Ég var á 11., fremur en 12. árinu, og fór með föður mínum og þórði móðurbróður mínum út á mýri, til að reka saman kindurnar og „taka lömbin" á gjöf – var orðið dimt þegar við komum heim með lömbin. Ég hafði frá nógu að seja um kvöldið og var hinn kátasti. Þegar ég var komum í rúmið um kvöldið bað ég mömmu um auka bita, en það mátti heita fastur veni minn að biðja um mat þegar ég var háttaður og hlaut morga góða brauðsneiðina með nýju smjöri eða annað þesshátar. Ég sofnaði eins og venjulega þetta kvöld, en einhverntíma nótur vaknaði ég og var þá svo kalt að ég hrídskalf. Ég kalladi til mömmu og hlúði hún að mér og legðist sjálf við hlið mér til að veita mér hlýju frá sínum egin líkama. Ég sofnaði aftur, en um morgunin var ég komin með hita og hafðir tak fyrir brjósti.

Héraðsloknir á Eyrarbakka var þá Ásgeir Blöndal og var leitað til hans. Taldi hann þetta vera lungnabólgu og skaffaði meðul, en taldi ástoðulaust að hann komi á staðinn. Nokkrum dögum seinna var leitað til Ólafs loknis Ísleifssonar pjörsárlúnu og var hann á sama máli og Blöndal um sjúkdómin, en ekki vildi hann fremur fara á sjúkravitjun, skaffaði meðul og vísaði að öðru leyti á héraðslokni.

Ekki veit ég hvað veikindi þessi voru á háu stigi, man ekkert frá þeim fyrr en seinni hluta dags að ég sá að heimilisfólkið gekk um með áhyggjusvip og allir voru hljóðir. Ég dró af þessu þá ályktun að ég vori að deuða komin og var búinn að sotta mig við þá niðurstöðu. Út frá þessum hug-

leidingum sofnaði ég.
Svo er það að ég vakna, það er dimt svo að ég sé ekkert, en mér líður ágætlega. Var ég þess fullviss að nú væri ég dauður. Þannig lá ég um stund og hugsaði um mitt nýja ástand. Til þess að sannprófa breytinguna áræddi ég að hreyfa litlafingur vinstrihandar og komst þá að því að dauðastuninni hafði verið frestað.

Varð ég gladur við og sofnaði aftur.

14.12.1968.